

at afvise til videre Forhandling. Naar det foreliggende Forslag forlanger, at hele Valgretten til Landstinget for Fremtiden skal baseres paa den almindelige, lige Valgret, saaledes som man kender den fra Folketinget — men naturligvis under andre Former —, og siger, at den er et uravrigeligt Grundlag, og det ved Siden deraf kræves, at der paa dette Grundlag skal tilvejebringes et nogenlunde selvstændigt Landsting — jeg bruger et svagt Udtryk, det nuværende Landsting er ikke nogenlunde selvstændigt, det er absolut ligestillet med Folketinget —, men blot et nogenlunde effektivt, da er det umuligt at opfylde. At have et Tokammersystem, hvor begge Kamre hviler paa samme Grundlag for Valgret, er ligefrem en Uting; saa maa man langt hellere abandonnere Tanken om et Tokammer og nøjes med eet Kammer. Men ganske vist udtrykker man sig her saaledes, at paa dette Grundlag, den almindelige og lige Valgret som eneste Bærer af Valget, skal der tilvejebringes et Førstekammer, som ikke er et Ekko af Folketinget. Man kan sige, at det ikke er præcist, hvad der skal forstaaes ved blot „et Ekko af Folketinget“. Men naar man ser, at Grundlovens § 67 i Lovforslaget forlanges ændret saaledes, at den forenede Rigsdag skal have Afgørelsen i alle Tvistepunkter angaaende Finansloven, Tillægsbevillingsloven — nær sagt om alle de største og vigtigste Spørgsmaal skal Afgørelsen træffes, naar der kommer Uoverensstemmelse, og den vil altid vise sig —, og at den forenede Rigsdag skal bestaa af to Trediedele Folketingsmænd og en Trediedel Landstingsmænd, saa tror jeg, det er ret uforsigtigt at have bragt dette Spørgsmaal frem, med det samme man taler om „Ekko af Folketinget“; thi man kan kun gaa endnu videre ved at bestemme, at Landstinget bliver fuldstændigt stillet underlegent Folketinget. Ikke blot naar der er Tale om Ekko eller ikke Ekko, men faktisk vil dette Forslag gøre Landstinget i store og vigtige Spørgsmaal fuldstændig afhængigt af Folketinget. Folketinget vil alene ved sine $\frac{2}{3}$ imod $\frac{1}{3}$ være det afgørende, og alene det, at det ene Ting ved at have en Overvægt i den forenede Rigsdag, har jo den uheldige Følge, at den, der har Overvægten og ved, at han har den, bliver ikke villig til Forhandling. Man kan udforme paa forskellig Maade, hvorledes der skal træffes en Afgørelse, naar de to Ting er uenige, og en Afgørelse skal der træffes. Det kan udformes paa forskellig Maade, og jeg min-

des meget godt fra Forhandlingerne om den nuværende Grundlov i 1866 de forskellige Forslag, der var fremme fra de daværende Regeringer om, hvorledes det skulde udformes. Men naar Grundloven af 1866 ikke indeholder nogen Udformning, hidrører det fra, at man den Gang ikke ansaa den Maade, hvorefter Parterne allerede i Forvejen kunde udregne, hvem der havde Magten, for at være et Middel til at bringe Overenskomster, Forhandlinger til Veje, der førte til Resultater. Det er Grunden til, at en saadan Udformning ikke findes. Naar man nu altsaa tror at fylde et tomt Rum gennem denne Bestemmelse, saa bliver det ganske vist fyldt, men paa en saadan Maade, at man fremtidig kan spare Forhandlingerne forud, idet den ene Part i Forvejen ved, at hans Mening bliver den afgørende. Den Fortjeneste at opfinde den forenede Rigsdag som et Afgørelsesmiddel i Tvistepunkter, altsaa at finde, at det tomme Rum skulde udfyldes derved, den vurderede man ikke i 1866, og jeg tror heller ikke, man vil anerkende den nu, thi det betyder jo det samme som, at den ene Part bliver den eneafgørende. Og endda er der endnu det betænkelige, som var det afgørende i 1866, at gennem den forenede Rigsdags Afgørelse vil man i Realiteten, i Hovedspørgsmaalene komme til et Etkammersystem og ikke et Tokammersystem.

Konsekvenserne af mine Udtalelser om det foreliggende Forslags Ubrugelighed som Forhandlingsgrundlag, naar der, ved Siden af Anerkendelsen af den almindelige Valgret som ene bærende Valgene til Landstinget, skal tilvejebringes et Landsting, der ikke bliver et ligefrem unyttigt Ting, maatte selvfølgelig føre til eller burde føre til, naar min Opfattelse var den almindelige, at Forslaget blev nægtet Overgang til anden Behandling. Naar jeg, skønt det er min fulde Overbevisning, at det vilde være rigtigt at gøre det, ikke stiller et saadant Forslag, er det, fordi jeg ved forskellige Udtalelser af Folk, der har samme Mening som jeg om selve Forslagets Ubrugelighed, Udtalelser, der er faldne i Folketinget og mange andre Steder, er blevet overbevist om, at det vilde være unyttigt at stille det og haabløst at faa det vedtaget. Det er Grunden til, at jeg ikke stiller det, det er ingenlunde, fordi jeg frygter for den uundgaaelige Konsekvens af dets Vedtagelse, som jo maatte være enten Regeringens Demission eller Opløsning af